

SVANSEN

Spökhistoria från West Virginia, USA.

En jägare hade varit ute hela dagen utan att hitta ett enda villebråd. Han var hungrig när han återvände med sina hundar till stugan men hade inget att äta. Men när han stängt dörren såg han att det satt något på bordet. Det var ett märkligt djur, stort som en hare ungefär, med en järvnos, rävyron, uggleögon och kropp som en apa. Den var täckt med raggigt rött hår och hade långa klor på sina tår och fingrar. Runt den på bordet låg en lång svans ihopringslad som en vilande skallerorm. Jägaren tänkte att detta underliga kräk var bättre än ingenting, så han plockade upp yxan och kastade den mot varelsen. Djuret var snabbt och hoppade undan, men svansen träffades och högs av. Den blev liggande kvar på bordet medan djuret slank ut ur stugan genom skorstenen till spisen.

Jägaren var nöjd med att i alla fall fått tag på något till kvällsmat och kokte svansen och åt upp den. Sedan gick han och lade sig utan att tänka mer på vad som hänt i stugan under kvällen. Men någon gång efter midnatt hörde han något som krafsade på dörren och en röst viskade: ”Min svans, min svans! Ge tillbaka min svans!” Jägaren öppnade dörren men kunde inte se något i mörkret. Han släppte ut en av sina hundar för att skrämma bort inkräktaren,

men hur det nu var kom inte hunden tillbaka och jägaren gick och lade sig igen. Efter en stund vaknade han av att det krafsade på fönstret och en röst viskade: ”Min svans, min svans! Ge tillbaka min svans!” Jägare flög upp och släppte ut sin andra hund, men liksom den första kom inte den heller tillbaka. Efter ännu en stund hörde jägaren hur det krafsade i skorstenen och en röst viskade: ”Min svans, min svans! Ge tillbaka min svans!” Nu hade jägaren inga fler hundar så han drog täcket över huvudet och försökte somna om. Men i samma ögonblick drogs täcket av honom och när han tittade ner mot fotändan av sin säng kunde han se det underliga djuret sitta där och stirra på honom. ”Min

svans, min svans! Ge tillbaka min svans!” väste det och glodde på honom med sina gula uggleögon. ”Jag har inte din svans längre”, pep jägaren. ”Jodå, det har du”, väste djuret. ”Man måste bara leta på rätt ställe. Så flög djuret på jägaren och sprätte upp honom med sina långa klor.

Det är i varje fall så det sägs, ty jägaren var borta följande morgon men han stuga var fläckad med blod, och ett underligt djur sågs några kvällar dansa på stugans tag med en lång ringlande svans efter sig.